

Sygn. akt I CSK 332/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko R. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 379 § 1 i 382 k.p.c., ponieważ Sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów podniesionych przez powoda w apelacji.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się skarżący. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, BSN 2003, nr 5, poz. 8). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniono tego rodzaju wadliwości zaskarżonego orzeczenia ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem II instancji. Wprawdzie powód powołuje się na postanowienie Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2002 r., II CKN 748/00 (niepubl.), w którym wyrażony został pogląd, że brak merytorycznego stanowiska sądu II instancji w odniesieniu

do większości zgłoszonych w apelacji zarzutów jest takim naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem w tej sytuacji zaskarżone orzeczenie stwarza jedynie pozory przeprowadzenia kontroli instancyjnej przez ten sąd. Nie można jednak zgodzić się ze stanowiskiem forsowanym przez skarżącego, że w niniejszej sprawie ma miejsce taka sytuacja, jak rozważona w zacytowanym orzeczeniu Sądu Najwyższego. W zaskarżonym wyroku z 7 sierpnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) odniósł się do przebiegu postępowania dowodowego przed Sądem I instancji i do jego wyników (s. 11 uzasadnienia i następne).

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał także występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sformułował jako problem „możliwości stwierdzenia, że doszło do naruszenia zasad należytej staranności poprzez nieprzedstawienie w sposób jasny kontrahentowi podmiotu będącego stroną umowy w sytuacji, w której wykonawca został za zgodą kontrahenta dopuszczony do wykonywania umowy i spełnił wszelkie zobowiązania wynikające z umowy z całkowitym poszanowaniem wzorca staranności podmiotu zajmującego się usługami remontowymi”.

W odniesieniu do tej przesłanki podkreślić należy, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Powód nie przedstawił zaś zagadnienia o charakterze ogólnym i abstrakcyjnym, gdyż pytanie zacytowane wyżej nie ma takiego charakteru. Wiąże się ono co najwyżej z potrzebą ustalenia, z kim pozwana zawarła umowę o remont budynku i czy stroną tej umowy była poza nią powodowa spółka, czy też raczej osoba prowadząca jednoosobową działalność gospodarczą, będąca zarazem jedynym wspólnikiem i prezesem powodowej spółki. Odpowiedzi na pytanie, jakie podmioty zawarły umowę o określonej treści należy poszukiwać w ustalonych okolicznościach konkretnego przypadku. Nie można jej udzielić abstrakcyjnie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw